

steče urno po stopnicah doli v rakev nazaj in za njim se zapre plošča.

Lovre pa se priplazi zopet počasi doli s kora in ko vidi, da je vse tema in da nikogar več v cerkvi ni, jo ubere kar najhitreje more iz cerkve in ko nikogar njegovih tovarišev ni bilo več pred cerkvijo, gre naravnost v krčmo nazaj in reče: »Le pijte sami zastavljeno vino, za mé je predrago,« in odide.

Mrličeva duša pa je bila rešena, kajti odslej ni bilo potem nikdar več znamenja, ko so prt zopet oprali.

Cesar Jožef in uradniki

Cesar Jožef zve enkrat, kako uradniki grdo ravnaajo z ubogim kmetom.

Da bi se prepričal, je li resnica to ali ne, preobleče se nekoč v kmeta in pride v neko davkarijo davke plačat.

On priropota prav po gorjansko v davkarijo, pa ne, da bi kaj potrkal.

Davkar ga prav grdo pogleda, da bi ga bil skoro z očmi prebodel, ter se zadere nad njim rekoč: »No, kje ste se pa vi olike učili? Gotovo doma v hlevu pri kravah. Ali ne veste, kako se ima v uradnijo priti?«

Cesar se pa ne zmeni za davkarjevo regljanje, temveč se tebi nič, meni nič na klop usede in se oddahne.

Čez nekaj časa se zadere davkar zopet nad njim: »No, tepec zarobljen, koliko bode te plačali davkov? Gotovo le kakih osem grošev zopet, kajne?«

Cesar pa reče: »Kaj jaz vem, koliko bom moral plačati, ker ste pri vas spremenljivi, kakor vreme.«

Davkar zaupije na to: »Ali se tako meni odgovarja? Čakajte, bomo že vam posvetili. Sluga, pojdite po policaja, bomo tega gumpca malo v luknjo vtaknili in izpokorili.« Potem pa začno obirati cesarja vsi, kolikor jih je bilo v pisarni.

Cesar pa na to odgrne svojo vrhno obleko in se jim pokaže v lastni ter reče: »Čakajte, bom pa jaz vas malo prekorobačil, ko ne veste, da je kmet tudi človek in da, ako bi kmeta ne bilo, tudi vi nič jesti ne bi imeli.«

Uradniki se tako prestrašijo, ko zagledajo cesarja, da se jim kar lasje ježe. Cesar pa spodi brez usmiljenja vse uradnike iz davkarije in postavi druge. To novico zvedo tudi druge in se silno boje, da bi se tudi njim kaj takega ne pripetilo.

Odslej pa niso več kmeta tako psovali, kadar je davke plačeval, dokler je cesar Jožef vladal.

Cesar Jožef in drugi pijanček

Nekega dne gre cesar Jožef zopet v obleki navadnega vojaka na sprehod. Spotoma pa sreča drugega vojaka in ga vpraša, kam da ide. On reče, da gre malo pijače iskat v kako krčmo. Cesar reče, da tudi on gre z njim. Gresta torej in pijeta ga tako dolgo, da vse zapijeta, kar sta imela oba pri sebi.

Zdaj reče cesar: »Ti prijatelj, jaz sem suh in nimam več bora pri sebi, pil bi pa še rad.«

Njegov tovariš pa pravi: »Jaz sem tudi suh, pa že vem, kako bom prišel do denarja.«

Cesar ga vpraša, kako, da naj pove, da bo še on tako naredil.

Vojak pravi: »Sabljo bom zastavil, kakor sem jo že mnogokrat, in ko zopet denar potegnem, jo bom pa rešil.«

»Ja kako pa potlej pri vajah, ko nimaš šablje?« reče cesar, »ali te nič ne opazijo?«

»O nič,« pravi, »saj denem potem leseno sabljo v nožnico.«